

rovnání. Ježto druhé potřebné většiny pro přijetí vyrovnání, přesahující polovinu pohledávek věřitelů při vyrovnacím roku přítomných a k hlasování oprávněných, bylo dosaženo jediné tím, že porušením ustanovení § 51, odst. 1, vyr. ř. byla do ní pojata i pohledávka Josefa S., osoby s manželem vyrovnací dlužnice sešvagřené, v částce 63.000 Kč, která sama činí okrouhle čtyři pětiny poloviny pohledávek, bylo rekursu vyrovnací věřitelky vyhověno a vyrovnání věřiteli při vyrovnacím roku dne 28. dubna 1937 přijatému — pro shora uvedené porušení předpisu § 51, odst. 1, vyr. ř., které mělo rozhodující vliv na potvrzení vyrovnání — potvrzení odepřeno podle § 58 č. 2 vyr. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužnice.

D ů v o d y:

S dovolací stěžovatelkou jest ovšem souhlasiti, že § 51, odst. 1, vyr. ř. nerozšiřuje pojem švagrovství vytčený v § 40 obč. zák., nýbrž že tento pojem jest i pro oblast vyrovnacího řádu určen předpisem občanského zákoníka. Leč na tom nezáleží, poněvadž napadené usnesení správně poukazuje na to, že podle § 51, odst. 1, vyr. ř. patří k osobám dlužníkovi blízkým i ty osoby, které jsou s jeho manželem sešvagřeny. Jde tedy jen o to, zda Josef S., otec mezitím zemřelé první manželky manžela vyrovnací dlužnice, ještě jest, či zda přestal býti sešvagřeným jejího manžela tím, že jeho první manželka zemřela. Otázka, zda podle našeho práva má úmrtí jednoho z manželů v zápětí zánik švagrovského poměru mezi druhým manželem a příbuznými zemřelého, jako tomu bylo podle práva římského, jest v nauce sporná. Většina spisovatelů, kteří se jí zabývají, řeší ji však záporně. (Tak Ehrenzweig: System II/2, § 422, str. 3, Klang v Komentáři k obč. zák. v § 40 a Bartsch-Pollak v Komentáři ke konk., vyr. a odp. řádům II. vyd. v § 32 konk. ř., pozn. 6.) Nejvyšší soud vychází z názoru, že se švagrovství neruší úmrtím, což lze odůvodniti také doslovem zrušeného § 66 obč. zák., pokud se týká nyní platného § 25, odst. 3, manž. zák. č. 320/1919 Sb. z. a n., jímž byl § 66 obč. zák. nahrazen a s nímž se, co se naší otázky týká, jeho doslov úplně shoduje. Oba předpisy totiž nazývají švagrovstvím poměr mezi příbuzným jednoho manžela a druhým manželem i po zrušení manželství. Pokud se dovolací stěžovatelka dovolává pro svůj opačný názor nadpisů (rubrik) § 93 a zrušeného § 111 obč. zák., činí tak neprávem, poněvadž z toho, že se smrtí jednoho z manželů zrušuje jejich manželství, neplyne ještě, že by se smrtí jednoho z nich zrušil i manželstvím založený poměr švagrovský.

Čís. 16327.

Ustanovení § 1302 obč. zák. nepředpokládá, aby bylo jednáno ve společném srozumění, nýbrž stačí, že zaviněná škoda jest výsledkem neopatrného jednání neb opominutí několika osob.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, Rv II 85/36.)

Srv. rozh. č. 9235 Sb. n. s.

Proti žalobě, již se žalobce — nezletilý 3½letý chlapec — domáhá na žalovaném náhradě škody za úraz způsobený mu žacím strojem, namítl žalovaný mimo jiné zavinění žalobcovy matky, která se měla především starati o dítě a na ně dozírat. O b a n i ž š í s o u d y uznaly z části podle žaloby, neuznavše uvedenou námitku žalovaného za důvodnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného a uvedl v otázce v právní větě vytčené v

d ů v o d e c h :

Otázku zavinění nebo aspoň spoluzavinění žalobcovy matky na jeho úraze nižší soudy řešily podle § 1302 obč. zák. a dovolací soud schvaluje jejich právní posouzení. Dotčené ustanovení nepředpokládá, aby bylo jednáno ve společném srozumění. Stačí, je-li škoda výsledkem neopatrného jednání neb opominutí několika osob. Nelze-li jejich podíly na škodě určit, odpovídají za ni solidárně (srv. č. 9235 Sb. n. s.). Dovolací soud schvaluje též názor nižších soudů, že i kdyby žalobcova matka byla spoluzavinila žalobcův úraz, nebylo by možno její podíl na škodě žalobcově určit. Správný jest i jejich názor, že žalovaní jsou podle 1302 obč. zák. odpovědni z a c e l o u š k o d u žalobcovu.

Čís. 16328.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice o poznámce spornosti (§ 61 knih. zák.) není dalšího opravného prostředku (§ 402, odst. 2, ex. ř. ve znění čl. II zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 24. září 1937, R I 957/37.)

Soud první stolice vyhověl žalobcovu návrhu, aby byla v knihovní vložce č. . . . kat. území Ch. na ideální polovici nemovitosti patřící Marii R. poznamenána žaloba Jana R. na obnovu řízení o žalobě Jana R-a proti Marii R-ové na opětné převedení jí patřící nemovitosti. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Marie R-ové.

D ů v o d y :

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (srv. na př. rozh. č. 5300 a 12670 Sb. n. s.) je knihovní poznámka spornosti (§ 61 knih. zák.) prozatímním opatřením, na něž se vztahují předpisy druhého oddílu druhé části exekučního řádu. Podle § 402, odst. 2, ex. ř. (v doslovu čl. II zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.) není však proti rozhodnutí